

A MAGASSÁGOS PRÓFÉTÁJA

„Téged pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétájának neveznek majd, mert az Úr előtt jársz, hogy elkészítsd az ő útjait, hogy megtanítsd népet az üdvösség ismeretére bűneik bocsánata által.” (Lukács 1:76-77)

Jeruzsálemben, a templom városában, csodálatos körülmények között, egy ember megnémult. Zakariás volt a neve, Áron családjából, Abijjá rendjéből való pap volt. Felesége Erzsébet ugyancsak Áron leányai közül való volt. Szép egyetértésben éltek hosszú évtizedeken keresztül, de valójában nem voltak boldogok. Szomorúságuk oka a gyermektelenség volt, ami azt jelentette, hogy a gyermektelen házaspárok nem építik Izráel jövőjét, s utódaik nem fogják meglátni Dávid Fiát. Ezért a gyermektelen házaspárok szüntelenül imádkoztak a gyermekáldásért. Zakariás és Erzsébet élete már a vége felé tartott, s még mindig nem kaptak gyermeket, ezért úgy gondolták, hogy erről végleg le kell, hogy mondjanak. Mikor a papi tiszt szokása szerint, Zakariásra jutott a sor, hogy a templomban bemehessen a szentélybe, ahol jóillatú, közbenjáró füstáldozatot mutatott be a népért, megjelenik neki az Úrnak angyala, és tudtára adja, hogy imádsága meghallgattatott, házasságát gyermekkel áldja meg az Isten.

Zakariás feleségének, Erzsébetnek, kevés idő múlva fiúgyermek született. Mikor a gyermeket, Mózes törvénye szerint, Isten szövetségébe fölvtették, a rokonok egy táblát adtak Zakariás kezébe, hogy írja rá, mi legyen a gyermek neve. Megindító pillanat volt az, amikor a néma pap, szokatlan tűzben égő, szemeit rávetette a kisgyermekre, s reszkető kézzel ráírta a táblára a János nevet. Szívét betöltő nagy érzések hatására megmozdult béna nyelve, és felkiáltott: „Áldott az Úr, Izráel Istene, mert meglátogatta és megváltotta az ő népét... És téged, kisgyermek, a Magasságos prófétájának fognak hívni, az Úr előtt fogsz járni, hogy elkészítsd az Ő útját, hogy a népet megtanítsd az üdvösség ismeretére, bűneik bocsánata által.” (Lukács 1:68, 76-77)

Ez a történet nem hihetetlen és nem lehetetlen. Sem a meg-némulás, sem a megszólalás. A szív mélyéig ható, váratlan események, a hirtelen támadó nagy érzések sok embert megné-

mítottak már, és sok némat megszólaltattak. Zakariás, boldog szíve nagy elfogultságában, azt érzi, azt jósolja csecsemő-fiáról, hogy a Magasságos prófétája lesz.

A próféta mindig nagy, független, tisztelt, egyedülálló ember volt Izráel népe között, kinek hatalma önmagában, hitében és igazságában volt. A próféta élő, beszélő lelkiismeret, bűnt üldöző kar, szenvedőt gyámolító szív, jövőbe látó szem. Fegyvertelen ember, ruhája daróc, kenyere sincs sokszor, de szavait, beszédét szegények és gazdagok éhezve, és rettegve várják. A próféta Isten küldötte, Isten embere, aki a sivár jelen kínjaiban vergődő s a bűnös élet élvezeteit habzó emberek szeme elé tárja a múlt dicsőségét, s a jövő reménytelenségét.

Bele kiáltja a világba: „Térjetek meg... a fejsze már a fák gyökerén van!” (Máté 3:2,10) A lelkek kopár mezejét felszántja, a gyomot kiszagatja, s előkészíti a talajt az Úrnak, Aki eljövendő, Akit szívszorongva várunk, Akinek segítsége, kegyelme, irgalma s jósága nélkül elpusztulunk, meghalunk.... Zakariás ilyen prófétának látta gyermekét: „És téged, kisgyermek, a Magasságos prófétájának fognak hívni, az Úr előtt fogsz járni, hogy elkészítsd az Ő útját.” (Lukács 1:76-77)

Gruyères városa ünnepi díszben

ni, az Úr előtt fogsz járni, hogy elkészítsd az Ő útját.” (Lukács 1:76-77)

A Jordán folyó partján, Júdea pusztájában csak egy próféta volt, ki az Úrnak útját készítette, de mi, az Isten kegyelméből, mindnyájan készíthetjük az Úrnak útjait, hogy feltárujanak a beteg szívek Ő előtt, Ki majd a beteg szíveket meggyógyítja, hogy örömmel fogadjuk mindnyájan, Aki bűneinkért és életünkért meghalt a keresztfán.

Zakariásnak olyan fia lesz, aki Illés lelkével és erejével fog munkálkodni, aki elkészíti az Úrnak útját, ahogyan a hírnök jön és elkészíti a király útját. Ez Keresztelő János feladata. Neki prédikálnia kell a törvényt, az ítéletet. Így készíti az evangélium útját. „Térjetek meg, mert elközelített az Isten országa.” (Máté 3:2) Ez érvényes a mi időnkre is. Mert emberek ma is meg-

*Istentől megáldott karácsonyi ünnepeket
és boldog új esztendőt kíván a Szerkesztőség!*

Református Ajáság 2024

Január

1	H	Újév, Fruzsina
2	K	Ábel
3	Sz	Benjámin
4	Cs	Leona
5	P	Simon
6	Sz	Boldizsár, Vízkereszt
7	V	Attila
8	H	Gyöngyvér
9	K	Marcell
10	Sz	Melánia
11	Cs	Ágota
12	P	Emő
13	Sz	Veronika
14	V	Bódog
15	H	Lóránt
16	K	Gusztáv
17	Sz	Antal
18	Cs	Piroska
19	P	Sára
20	Sz	Fábián
21	V	Ágnes
22	H	Artúr
23	K	Zelma
24	Sz	Timót
25	Cs	Pál
26	P	Vanda
27	Sz	Angelika
28	V	Károly
29	H	Adél
30	K	Martina
31	Sz	Marcella, Petúr

Február

1	Cs	Ignác
2	P	Karolin
3	Sz	Balázs
4	V	Ráhel
5	H	Ágota
6	K	Dorottya
7	Sz	Tótor, Rómeó
8	Cs	Aranka
9	P	Abigél, Alex
10	Sz	Elvira
11	V	Bertold, Marietta
12	H	Lídia, Livia
13	K	Ella, Linda
14	Sz	Bálint, Valentin
15	Cs	Kolus, Georgina
16	P	Julianne, Lilla
17	Sz	Donát
18	V	Bernadett, Konrád, Böjt I.
19	H	Zsuzsanna
20	K	Aladár, Álmos
21	Sz	Eleonóra
22	Cs	Gerzson
23	P	Alfréd
24	Sz	Mátyás
25	V	Géza, Böjt II.
26	H	Edina
27	K	Ákos, Bátor
28	Sz	Elemér
29	Cs	Szókőnap

Március

1	P	Albin
2	Sz	Lujza, Gottlieb
3	V	Kornélia, Böjt III.
4	H	Kázmér
5	K	Adorján, Adrián
6	Sz	Leonóra, Inez
7	Cs	Tamás
8	P	Zoltán
9	Sz	Franciska, Fanni
10	V	Ildikó, Böjt IV.
11	H	Szilárd
12	K	Gergely
13	Sz	Krisztián, Ajtony
14	Cs	Matild
15	P	Magyar nemzeti ünnep
16	Sz	Kristóf
17	V	Henrietta
18	Sz	Gertrúd, Böjt V.
19	H	Sándor, Edex
20	K	József, Bánk
21	Sz	Klaudia, Hubert
22	Cs	Benedek
23	P	Beáta, Izolda
24	Sz	Emőke
25	V	Virágvasárnap, Gábor, Karina
26	H	Iván, Irizs
27	K	Emánuel
28	Sz	Hajnalka
29	Cs	Gedeon
30	Sz	Zalán
31	V	Húsvétvasárnap, Árpád

Április

1	H	Húsvéthétfő, Hugó
2	K	Áron
3	Sz	Buda, Richárd
4	Cs	Izidor
5	P	Vince
6	Sz	Vilmos, Blborka
7	V	Herman
8	H	Dénes
9	K	Erhard
10	Sz	Zsolt
11	Cs	Leó, Szaniszló
12	P	Gyula
13	Sz	Ida
14	V	Tibor
15	H	Anasztázia, Tas
16	K	Csongor
17	Sz	Rudolf
18	Cs	Andrea, Ilma
19	P	Emma
20	Sz	Tivadar
21	V	Konrád
22	H	Csilla, Nuémi
23	K	Béla
24	Sz	György
25	Cs	Márk
26	P	Ervin
27	Sz	Zita
28	V	Valéria
29	H	Péter
30	K	Katalin, Kitti

Május

1	Sz	Fülöp, Jakab
2	Cs	Zsigmond
3	P	Tímea, Irma
4	Sz	Mónika, Flórián
5	V	Györgyi
6	H	Ivett, Frida
7	K	Gizella
8	Sz	Mihály
9	Cs	Áldozócsütörtök, Gergely
10	P	Ármin, Pálma
11	Sz	Ferenc
12	V	Pongrác
13	H	Szervác, Imola
14	K	Bonifác
15	Sz	Zsófia, Szonja
16	Cs	Mózes, Botond
17	P	Paszkál
18	Sz	Erik, Alexandra,
19	V	Pünkösdi I., Ivó, Milán
20	H	Pünkösdi II., Bernát, Felícia
21	K	Konstantin
22	Sz	Júlia, Rita
23	Cs	Dzsó
24	P	Eszter, Eliza
25	Sz	Orbán
26	V	Szentháromság-vasárnap, Fülöp, Evelin
27	H	Hella
28	K	Emil, Csanád
29	Sz	Magdolna
30	Cs	Janika, Zsanett, Nándor
31	P	Angéla, Petronella

Június

1	Sz	Tünde
2	V	Kármén, Anita, Anna
3	H	Klotild
4	K	Bulcsú
5	Sz	Fatime, Ferdinánd
6	Cs	Norbert, Cintia
7	P	Róbert
8	Sz	Medárd
9	V	Félix
10	H	Margit, Gréta
11	K	Barnabás
12	Sz	Viló
13	Cs	Antal, Anett
14	P	Vazul
15	Sz	Jolán, Vid
16	V	Jusztin
17	H	Laura, Alida
18	K	Arnold, Levente
19	Sz	Gyárfás
20	Cs	Valéria, Rafael
21	P	Alejos, Leila
22	Sz	Paulina
23	V	Zoltán
24	H	Iván
25	K	Vilmos
26	Sz	János, Pál
27	Cs	László
28	P	Levente, Irén
29	Sz	Péter
30	V	Pál

térnek Istenhez, és engedelmeskednek Neki. Vajon mi megtettük-e már ezt? Elfogadtuk-e az ítéletet, hogy így a kegyelem is a miénk lehessen?

Keresztelő János, ez a gyermekkorban kiválasztott próféta, lelki sötétségben, üdvösségismeret nélkül, a bűnben és tehetetlenségben vergődő nép számára készülő utat építgette megjelenésével. Fél évvel volt idősebb Jézusnál, de ez a hat hónap elég volt arra, hogy mindenütt az Úr előtt járjon, és készítse a lelkeket. Keresztelő János egész élete az Úr előtt való járás volt. Míg Jézus a puszta vonult, hogy imádságaiban erőt gyűjtsön elkövetkezendő nagy szolgálatainak véghezvitelére, addig Keresztelő János a Jordán partján végzi küldetését, s próféciájával a világ Megváltója előtt jár, hogy készítse a népeket a megtérésre. Jézus előtt járva a világ fiai előtt fellebbenti az alázat fátylát mikor így szól: „Nem vagyok én a Krisztus, hanem előtte küldtettem el. Neki növekednie kell, nekem pedig kisebb lennem.” (János 3: 28,30) Isten Lelke választotta őt erre a nagy útkészítő szolgálatra. Ezt a legszentebb megbízatást az Atyától kapta, hogy az Úr előtt járjon.

Van-e valakid, aki elkészíti számodra adventi ünneplésed útját? Van-e valakid, aki Karácsony felé való menetelvedben elegendő életed útjának rögeit, hogy zavartalanul menjen életed a beteljesülés felé? Ezt a kis gyermekből prófétává növő, Isten és emberek előtti kedvességben nevelkedő Keresztelő Jánost Isten tenéked is küldte, hogy az üdvösség ismeretére megtanítsa az ő népét. Engedd, hogy Keresztelő János, aki e mostani Adventben is készíti az Úrnak útját, az Úr előtt járva készítsen minket is várakozásból beteljesedésre, Adventből Karácsonyra. Megtanítson téged is az üdvösség ismeretére s rámutasson a, karácsonyi fényben és angyalénekekben hozzánk közelgő, Úr Jézus Krisztusra: „Ő az, Aki utánam jön, nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én” (János 1:15), Aki az Advent Ura.

Boldog ember az, aki az Urat várja. Boldog ember az, aki imádkozva várja a Gyermeket, mert Ő ajándék, s Isten csak azoknak adja, akik azt szívbeli fohászkodással szüntelenül kérik. Kérjük, hogy ebben az Adventben adassék Ő nekünk is! Ámen.

Tóth Szilvia

Menteget(Ő)ző vagyok! És akkor...?(!)

„De én Istenhez fordulnék, Istenre bízám ügyemet...” (Jób 5, 8)

Mentegetőzünk, hogy megmentettek legyünk. Hogy megmeneküljünk, mentesítsük magunkat, problémamentesek legyünk... A „ment” szó alapjelentését teljesen a feje tetejére állítjuk, hogy azt tévesen felhasználva javunkra fordítsuk, mindezek közben és után pedig „arcátlanul” a másik féltől a valódi megmentést várjuk. Hogy pontosan mire is gondolok? Arra, hogy nap, mint nap hangosan-vagy magunkban gondolkodva, azon tűnődünk, hogyan tehetnénk a dolgokat jóvá. Ezzel a kiindulóponttal valójában semmi gond nincs, sőt, dicséretre méltó, azonban, sajnos, útközben igencsak el tudjuk téveszteni az irányt, a célt, a segítségkérés módját, és a segítséget nyújtó kilétét. Saját példát is mondok ma reggelről: kislányom épp óvodába készül, és mint mini hercegnő, nem tudja, melyik ruhát válassza, majd ne fonjam, hanem csak összefogjam a haját, majd a cipő-dilemma, mert ha kint esik az eső, miért nem lehet az egyszarvú nyári papucsot felhúzni, mindemellett, mégsem a macit, hanem a nyuszt viszi magával, ami már harmadszor esik le a földre, miközben késünk, és még esik is az eső. Akármennyire jó szülő az ember lánya, vannak dolgok, amikor az idő és a tér elmozdul, és apróságok kiborítják az embert, és ezt a másik tudtára is adja. Majd miután hazatér, újra végiggondolja az eseményt, és jön a lelkiismeret furdalás, a miért hagyom, hogy felidegesítsenek apróságok, ő

nem érdemli meg ezt a hangsúlyt, kicsi még, és ha elkésünk? – nem dől össze a világ, egyébként pedig jó, hogy esik, mert kell a természetnek. A másik oldalon viszont az is eszünkbe jut, hogy akkor is igazunk van, hiszen akár kicsi akár nem, rendet kell tanulnia, hallgatnia kell a kicsinek a szülőre, talán nem is voltunk igazságtalanok, és mire hazajön az oviból, más ügyis elfelejti az egész reggeli

Simon András grafikája

történetet.. Mentegetőzünk, mentjük a menthetőt, próbáljuk az időt felhasználva jónak titulálni a dolgokat, de sajnos, ez nem így működik. Hogy miért nem? Azért, mert rosszul állunk hozzá a „mentéshez”.

Először is, minden reggel, délben és este imádkozunk, könyörögnünk kellené a jó Istenhez, hogy a negatív tulajdonságainkat segítsen minél jobban a háttérbe szorítani, ezzel javítani a türel-

metlenségünkön, időérzékünkön, ítélőképességünkön... Másodszor, amikor épp kibillenni látjuk egyensúlyából a kérdéses kritikus „tulajdonságunkat”, akkor ismét magunkban „számolva”, halkan ismételjük el a tegnap esti imádságot, és csak ezután szóljunk, cselekedjünk. Ha pedig ezt a lépést kihagytuk, akkor ismét csak csendesesen lélekben gondoljuk végig, mit tettünk rosszul, és kérjük a mi Urunkat, hogy bocsásson meg az ismét elkövetett hibáért, kérjük segítségét a továbbiakban. Amennyiben sikerült megoldanunk mentegetőzés nélkül az adott kihívást, akkor se felejtjük el pár szóban megköszönni a Mindenhatónak, hogy adott erőt, odafigyelést, és így helyt álltunk. Harmadszor, akár kicsi, akár nem, sajnos, az ember sokszor a rosszra emlékszik, s ezt egy „kicsi” önkontrollal sokszor megelőzhetnénk...

A mindennapokban kisebb-nagyobb, megoldásra váró, helyzetekkel találjuk szembe magunkat, melyek súlya néha pehelykönnyű, néha pedig sziklák gördülnek le szívünkről, ha megoldódnak. Legalábbis, mi így érezzük. Szoktuk mondani, ha összehasonlítjuk más esetekkel, nyomban rádöbbenünk, milyen banális a mi gondunk, viszont akkor és ott az egy nagy feladat, és nekünk vagy sikerül, vagy nem sikerül leküzdenünk saját magunk jellemhibáját.

Hogy miért egy ilyen apró dolgot hoztam fel példaként? Azért, mert az ember

gyakran látja a bolhát elefántnak, majd, amikor a valódi probléma megjelenik, akkor imádkozik, hogy visszakaphassa inkább a bolhát. S ilyenkor jön a még hevesebb mentegetőzés... Néha önmarcangolás képében, néha másokat okolunk, sőt, dühünkben sokszor a jó Istent is hibáztatjuk, kérdőre vonjuk, Vele vitázunk, hogy miért Uram, miért? Azonban én erre azt mondanám, hogy ez még mindig belefér, azért, mert tartjuk a kapcsolatot a jó Istennel. S ha tudunk Vele vitázni, akkor meg is találjuk majd a megoldást. Azért, mert a mi drága jó Atyánk válaszol a „miért”-ekre. Megmutatja, hogy a „mentés” hol ment át „mentegetés”-be. Ha odafigyelünk Rá, igenis megmutatja, hogy mi a helyes, és mi nem az. S valójában itt van a legfontosabb fordulópont: hogy a „miért”-ek után is akarjuk folytatni a beszélgetést, akarjunk választ hallani és meghallgatni, végig gondolni és alázattal magunkra érteni, és azt magunkévá téve, felhasználni!

Nagyon nehéz dolog az alázat és az egoizmus feladása. Hogy ne mondjam, itt Dalmáciában a „dispet” (dac, vagy ahogy én nevezném: rosszindulatú másoknak ártás) olyan, mint a „szép jó reggelt kívánok”. Dühítő egy dolog, és ezzel én nem tudok megtanulni élni. Mondják sokan, majd megszokod. Nem tudom, és nem is akarom megszokni! Azért nem, mert ez szögesen és szögesdrótosan ellentétben áll azzal az isteni kijelentéssel, hogy *„Szeresd felebarátodat, mint magadat”*. Minden alkalommal kiborít, és ilyenkor kell csak igazán tudni keresztyénként helytállni. S ha ezt is tetézni szeretnénk, akkor a legnehezebb az, amikor ezt a dacot saját magunkon vesszük észre. Ilyenkor jön csak a hadd-el-hadd?! A belső viszály, a szivárvány szí-

neiben pompázó vitasorozat, repkednek a pluszok és a mínuszok, de a lényeg, hogy találjuk meg azt az egyenlőségjelet, mely valójában visszavezet a reggeli-, déli- és esti imádságokhoz, ahol minden kezdődik. S amikor vívódunk, akkor vegyük kezünkbe a Bibliát, és olvassuk el pl. a Jób könyvének az 5. fejezetét, mely fejezet címe: *„Jób csak Istentől várhat segítséget”*.

Jób könyve egy tanköltemény. Ahogyan azt a Bibliamagyarázat leírja, ez a könyv nem egy konkrét, megtörtént esetet akar elmondani, hanem Jób példáján keresztül mutatja be a korábbi bölcsélet határait. Az igazi kegyességet eszerint csak akkor őrizhetjük meg, ha a súlyos szenvedéseket és megpróbáltatásokat kiálltuk. Egy kegyes embernek valóban Isten és az Ő akarata a fontos, s nem csak a saját jóléte, vagy annak bebiztosítása. Erre jó példa az: *„Úr adta, az Úr vette el! Áldott legyen az Úr neve!”* (Jób 1, 21) kijelentés. A valódi szenvedés elviselésének módjában látszik csak meg igazán a tiszta kegyesség, s ha ezt a próbatételt példamutatóan kiálljuk, akkor részesülhetünk az igazi boldogságban.

Kérlek, Kedves Testvérem, olvasd el a Jób könyvének 5. fejezetét. Olvasd végig, amennyiszer szükséges, és meglásd, újabb és újabb mondatokat érzel majd magadénak. Ez az Igerész első olvasásra, mondhatnánk, nem épp egy adventi, vagy karácsonyi üzenetet magában hordozó Igerész, azonban, ha jobban belegondolunk, miért ne lehetne az? Miről szól ez az 5. fejezet? Arról, amiről a karácsony ünnepe is szól a keresztyén ember számára: Egyedül Istentől várjuk a segítséget, a megmentést, hiszen Megváltó születik Betlehemben, Aki majd mindenkor közbenjáró lesz a mi kisebb-na-

gyobb ügyeinkben, velünk, értünk, nekünk.

Jób könyvének ez a fejezete nagyon jól leírja az emberi gondolkodásmód folyamatát: először kiabál, majd gyűlölködik, kételkedik, vitázik magában és Istennel, megnyugszik, majd újra eltéved, jó példákra lel, dicsőít és örül, bizakodik, példát mutat, békére lel. Életutat vetít elénk Jób példáján, akinek a szenvedéseket Isten átmeneti nevelőeszközeiként kell felfognia, és nem szabad ellene lázadoznia, akkor Isten újra meggyógyítja. *„Hatszor is megment a nyomorúságból, hetedszer sem ér veszedelem.”* (Jób 5, 19) – itt a hetes szám az összességet jelenti. A Példabeszédek könyve ezt még kiegészíti: *„Mert ha hétszer elesik is az igaz, mégis fölkel, de a bűnösök elbuknak a bajban.”* (Péld. 24, 16). A „fölkelést” konkrétan a 37. Zsoltár 24. versében így olvashatjuk: *„Ha elesik is, nem marad fekve, mert az Úr kézen fogja”*. Szóval bármerre is indulunk a Szentírásban a bátorítás keresésére, lépten-nyomon belebotlunk a jó Isten ígéretébe: ha nem mentegetőzől, hanem hagyod, hogy megmentselek, akkor az igazak útját járod és én Veled vagyok, Veled leszek!

Advent és Karácsony ünnepén is adjon a mi Atyánk bátorítást, segítő jobbot, lelkendező szívet és ujjongó lelket, hiszen a megmentésünkre siető Krisztus születik a Dávid városában. Az Őrá való várakozással teljen a mi decemberünk, és az Ő megszületésének örüljünk Karácsony ünnepén, hiszen Nélküle nem lehetne ez a szeretet ünnepe. Forgassuk ezt az üzenetet szívünkben, és találjuk meg a békességet lelkünkben... Áldott Ünnepeket kívánok Mindannyiunk és Szeretteink számára!

Csoma Annamária

Istenre várni soha sem késő

Vannak, akik már november közepén kihelyezték otthonukban a karácsonyfát, adta hírül egy külföldön élő ismerős. Pedig az adventi időt nem lehet megspórolni, átugrani, kikerülni, és ravaszhúzással, előre hozni a karácsonyt.

Élni kell az advent stációival. A várakozással. A lassúbb léptekkel. Hogy ne csak ránk szabaduljon az ünnep, amelyben nem találjuk önmagunkat és az ünnepeltet.

Advent és benne a várakozás azt jelzi számunkra, van idő. Van idő átgondolni,

megfogalmazni Istennel beszélgető szavainkat. Van idő visszatekinteni az év hátunk mögött hagyott napjaira. Számba venni botlásainkat és sikereinket. Erőt meríteni. Várakozó, imádkozó, elmélkedő csendben.

A mai emberben oly sok kérdés öszszegyűl. Megállás nélkül görgeti telefonját, sokkolják a nagy-képernyőn elé kerülő kihívások, ám megnyugvás és válaszok helyett, egyre csak gyűlnek a kérdései. Megtelik, sőt túlcsoordul velük az élete. A válaszadás és a válaszkeresés

kényszere úzi-hajtja, egyre tovább.

Amikor abban a hiszemben van, hogy a világban zajló tendenciák őt nem érinthetik, máris szembejön vele a valóság-vonat. Az egyik pillanatról a másikra feketére váltó profilképek jelzik leginkább, hogy az életre, az egészségre, önmagára figyel a legkevésbé, az egy mást cincáló, fúró-faragó mindennapokban.

Ilyenkor megáll, és megdöbben. De aztán újra menni kell tovább, mert az élet folytatódik. Míg bele nem nyilall va-

lami a szívébe, ami kényszerhelyzetet szül és egy pillanat alatt minden átalakul. A kényszerű megállás a legnyomóráságosabb. Amikor megállít a betegség, a testi-lelki baj. Az élet. A halál.

Az élet tele van ilyen kényszerű stációkkal, fájdalmas adventekkel, melyekben megtanulunk várni és kérni. A kínban helyükre zökkennek a dolgok. Szempontok, célok és látószögek. Megint az élet lesz a legfőbb érték. Az újabb nap, amit megérhettem. A család, az egészség. Az otthon melege, a lelki békesség,

az asztalra kerülő kenyér. A gyermek csilingelő nevetése, a házastárs ölelése. Számos elhalványult vagy szem elől tévesztett érték.

Az ember akkor tanul meg várni, amikor kényszerű lesz az adventje. Amikor nincs más opció, csak a várakozás. Csak az érkező. Csak ő adhat feloldozást és újrakezdést.

A mai emberre így köszönt az advent. Melyben eddigi biztonságérzete csak nyomokban létezik már. Rádöbben, hogy veszélyes hely lett a Föld, ő pedig

kapkodó mozdulatokkal keresgéli mindazt, amit az évek alatt kiengedett a kezéből.

Az európai házban ma már nem csak felsejlik a veszély, de ott menetel, zajong, fenyeget az ablakok alatt, és a jólét tétlen hívei rádöbbennek, hogy a megvetett keresztyének, az üldözött zsidók után, holnap ők következnek.

Az advent, az európai ember számára veszteségei által nyer újra értelmet. Mert Istenre várni soha sem késő.

Fábián Tibor

Gyülekezeteink

Életéből

Árvey 200

„Élni csak úgy érdemes, ha másokért is tudunk élni”

Árvey József születésének 200. évfordulója alkalmából tartottak ünnepi megemlékezést és koszorúzást Kisráskán október 31-én, a reformáció emléknapján.

Az ünnepi megemlékezés a felújított református templomban vette kezdetét, ahol Nt. Csatlós Péter hirdette az ünnepi ígét, kiemelt figyelmet szentelve az emléknapnak. Az istentiszteletet Munk István, Ung megye ökumenikus kántora kísérte orgonán.

Ezt követően az egykor református parókiaként szolgáló kistráskai tájháznál – amelynek Árvey József szülőháza ad otthont – folytatódott a megemlékezés. Kisráskán is feltűnő, hogy milyen szoros az összefonódás magyarságunk és hitünk táplálása között: a tájház falán a településhez erősen kötődő két lelki pásztor, Árvey József és Szakál László – aki 1933 és 1988 között szolgált Kisráskán és Hegyi gyülekezetében – emléktáblái láthatók, s a helyi magyar közösséget a mai napig összefogja a két emblematisz egyházi személyiség emléke.

A tájház előtt tartott koszorúzáson Nt. Csatlós Péter ismertette Árvey József kiemelkedő és példaértékű életútját, kihangsúlyozva ma is örökérvényű jelmondát: *Élni csak úgy érdemes, ha másokért is tudunk élni.* Árvey József re-

formátus lelkész fiaként 1823. december 13-án született az Ung-vidéki kistelepülésen. Később a sárospataki

népoktatási intézmény apostola - megalapítója, majd első igazgatója lett, számos teológiai és pedagógiai tanulmány szerzője. Árvey, a református lelkész, pedagógus, egyházmegyei tanfelügyelő és Zemplén megye királyi tanácsosa 1889-ben hunyt el Sárospatakon.

A megemlékezők ünnepi koszorújukat a tájház falán lévő Árvey József-emléktáblánál helyezték el, majd zárásként elénekelték a 90. zsoltárt és nemzeti imádságunkat. A koszorúzás a magyarok világszövetségnek zászlaja alatt történt.

Írta: Horkay László
Képek: Molnár Péter

Megemlékezés a Pozsonyi Református Egyházközségben

2023. október 22-én emlékeztünk meg gyülekezetünk őrállójáról, ft. Maťašík Andrásról, születésének 105. évfordulója alkalmából.

Reggel a gyülekezeti előjárókkal, valamint a Maťašík család tagjaival a pozsonyi csalogányvölgyi temetőben jártunk, ahol megkoszorúztuk sírját. Itt, e sorok írója felolvasta kedves zsolttárát, a 103. zsoltárt, majd imádkozott, hálát adva a Mindenható Istennek a rajta keresztül kapott javakért, amelyekkel szolgált gyülekezetünkben, a pozsonyi egyházmegyében és egyetemes egyházunk berkein belül. Hitünk megvallása után és áldásosztás után a temetőkerthben elénekeltük Mózes énekét.

Az ünnepi kétnyelvű istentiszteleten az általa írt és szövegezett a szlovák énekeskönyvben megtalálható énekek csendültek fel. A gondnokok köszöntése után ft. Ján Semjan, püspökhelyettes szólt az emlékező közösséghez Mk 1,37 alapján kiemelve az emberi és isteni keresés áldásait az életünkben. Nagy kérdés ma is, hogy miért keressük Jézust, amikor Ő azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Megnyerni szeretnénk Jézust önmagunk számára vagy Ő hív meg bennünket aratásába? Akit Jézus

hív el, annak élete megmentett élet.

Nt. Görözdí Miklós, a Pozsonyi Református Egyházmegye esperese, a IVMóz 21,4-9 valamint a Jn 3,14-15 alapján hívta a közösséget egészen Jézus keresztyéjé, –felelevenítve a rézkígyó ószövetségi történetét –, hogy mindenki

eljusson az életre. Szívhez szóló igehirdetését így zárta: „Aki feltekint rá, annak adja a kereszty minden érdemét, hasznát és áldását. Aki feltekint rá, az nem lát halált – az életet nyer, örök életet.”

Az igei szolgálattevők után Lenka Šimková, Maťašík András unokája, a Michael W. Smith tollából származó „Agnus Dei” keresztyén éneket adta elő, majd Šimon Michal Šoltes Milan Jurčo versét mondta el, amelyben a megszentelő Lélek munkájáról olvasunk.

Az istentisztelet után a gyülekezeti teremben megnyitottuk Egyetemes Egyházunk által készített 100 éves történetünk bemutatató vándor roll-up kiállítást, valamint Maťašík András életéből azt az ötven éves szolgálatot, amit 12 évesen kezdett el szülőgyülekezetében, énektanulás formájában végezni, és Isten rendeléséből, befejezte a szlovákajkú hívek püspökhelyetteseként, 1980. október 21-én. Az egyház Ura, Aki elhívott minket is a szolgálatra, tegye készséssé szívünket az ő tulajdon vérén szerzett áldozata által, hogy mindig és mindenkor halljuk meg az ő szavát: „Légy hű mindhalálig... (Jel 2,10)”

Buza Zsolt

Lelkészbeiktatás Nagykaposon

Aligha van egy egyházközség, illetve egy lelkipásztor életében jobban várt nap, mint egy lelkészbeiktatás. A gyülekezet örül, hogy pásztorra talált, a lelkész pedig hálát ad a bizalomért és a gyülekezeti közösségért. Általában az ilyen ünnepet komoly előkészületek előzik meg mindkét oldalról. Nem volt ez másként a nagykaposi gyülekezet és Nt. Kraus Viktor életében sem. 2023. november 5-én került

sor ugyanis az egyik nagykaposi lelkipásztori tisztet betöltő lelkész beiktatására. Az elmúlt esztendő végén döntött úgy a Nagykaposi Református Egyházközség, hogy, a meglévő mellett, létrehoz még egy lelkészi állást, melyre 2023 elején meghívták Nt. Kraus Viktor mokcsakerészi lelkipásztort. A sikeres és törvényes választást követően már csak az ünnepélyes beiktatás volt hátra.

Az ünnepi istentisztelet 11-órakor vette kezdetét. A lelkipásztorok, Ft. Géresi Róbert püspök úr vezetésével, bevonultak a templomba, amivel elkezdődött a várva várt alkalom. Püspök úr igei szolgálata után a Cantabile kamarakórus énekével készülhetünk a beiktatás szolgálatára, melyet Nt. Tirpák István, egyházmegyei főjegyző, végzett el. Miután jelképesen

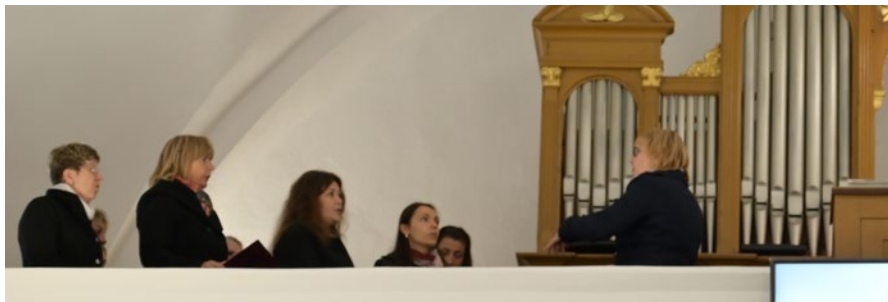
Kollégium Gimnáziumának diákja.

Nt. Kraus Viktor, szószékfoglaló igehirdetésében, a Jakab leveléből való ígék alapján szólt a gyülekezetekhez. Az igehirdetés után Üveges Eszter, gyülekezetünk ifjú tagja, a Debreceni Egyetem diákja, szavalata hangzott el.

Az ilyenkor szokásos köszöntések sorát Galgóczy Gábor ungmogyorósi

gondnok kezdte meg, majd a Püspök úr és a megjelent lelkipásztorok folytatták, egy-egy igeverset adva útravalóként a gyülekezeteknek és a lelkésznek.

A beiktatott lelkész hálás szívvel köszönte meg Istennek a vezetést, családjának, a nagykaposi és veskóci gyülekezeteknek a támogatást és a bizalmat, a jelenlévő és köszöntő

lelkészeknek a lelki útravalót, a gyülekezetek tagjainak helytállását, segítőkészségét, áldozatos és jó szívvel végzett munkáját. Mindezek után Papp László gondnok úr nagy szeretettel hívta a meghívott vendégeket a megtérített asztalhoz, a Református Ifjúsági Központba.

Az asztalra a gyülekezet hölgy tagjai varázsoltak finomabbnál finomabb ételeket bőséggel, és a vendégek meglegedésére. A központ épülete megtelt beszélgető, egymás társaságát és a finom falatokat élvező emberek sokaságával. A meglehetősen borongós idő ellenére, a hangulat nagyon is jó volt, mindenki jól érezte magát és mosollyal az arcán, örömmel a szívében indult hazafelé.

A beszámoló végén mindenképpen szeretném kiemelni a gyülekezeti tagok segítőkészségét, munkáját. Szombat reggeltől özönlöttek a különböző édes és sós sütemények. A hölgyek a konyhában napokon keresztül sűrűleg forogtak, sokat dolgoztak. Természetesen az urak is kivették a részüket a munkából, ki hogyan tudta. Hálásan köszönjük mindenki szolgálatát!

Bár a nap végén úgy éreztük – megcsináltuk és csodás lett – a közös szolgálat még csak most kezdődik. Kérjük az Urat, hogy ahogyan megáldotta a beiktatás alkalmát, úgy áldja meg a közös szolgálatot is, hogy bármit is tesszünk, mondjunk ez után Isten dicsőségére tegyük Őt dicsérve és magasztalva. Legyen áldás a gyülekezet és a lelkipásztor közös szolgálatán!

Kraus Viktor

foto: Györky Dániel

átadta a templom kulcsát és az egyházközség bélyegzőjét a megválasztott, és immár beiktatott lelkésznek, a kamarakórus énekszolgálat mellett Papp László gondnok és Üveges Margit presbiter átadták lelkipásztorunknak a gyülekezet ajándékát, egy gyönyörű palástot, mely a lelkipásztori szolgálat fontos kelléke és jelképe is egyben. Mindezt Varjassy Zsófia verses köszöntője követte, aki az egyházközség ifjúsági közösségének tagja, valamint a Sárospataki Református

Lelkész köszöntése Veskócon

„Eképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszen e kicsinyek közül“ (Máté 18,14.)

„Azok lesznek igazán boldogok, akik keresték, és megtalálták, hogyan lehet másokat szolgálni.“

Ezzel az Albert Schweitzer idézettel köszöntötte a Veskóci református gyülekezet november 12-én Nt. Krausz Viktor esperes urat, aki a november 5-i nagykaposi beiktatása alkalmával a Veskóci leányegyház igehirdető lelkipásztora is lett egyben.

Kis gyülekezetünk történetében Nt. Juhász Imre, és Nt. Csatlós Sándor után 1998-ban iktattuk be

Nt. Pándy Árpádot, akivel idén május óta immár Nt. Krausz Viktor esperes úrral felváltva hozzák Veskócra Isten ígét.

Nagy esemény ez abban a korban, amikor templomainkban egyre több az üres pad, és egyre kevesebb az utánpótlás. Csodás magyar nyelvünk Isten hivatalos szolgáját gyönyörűen, de mégis nemes egyszerűséggel lelkipásztornak nevezi, hiszen Ő a lélek pásztora, vigasztalója az Ige által a templom falain belül és azon kívül is. Ehhez a méltán szép, de nehéz hivatáshoz kívánt a gyülekezet

bölcsességet, jó erőt és egészséget, hogy sokáig valóban lelkipásztorunk lehessen, és mások szolgálatában megtalálja azt amit keres. Ezen szép alkalomból a gyülekezet Nádudvari Nagy János „Biztató

köszöntés „ című versével fogadta, Sogán Aranka tolmácsolásában, és hagyományosan, új palásttal várta a beiktatott lelkészét. Útravalóul Pál apostol a Korintusiakhoz írott I. levelének 12.részből a 4.-5.verset választotta : „**Mert a kegyelmi ajándékokban pedig különbség van , de ugyanaz a lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr.**“

Az ige mely ez alkalomból felhangzott vigasztalást adott, miszerint mennyei Atyánk sem akarja, hogy egy is elveszen e kicsinyek közül.

Kovács Lászlóné

Szolgálattevők továbbképzése a barsi egyházmegyében

2023. november 11-én a barsi egyházmegyében megszervezésre került a presbiteri konferencia, aminek Pozba adott otthont.

Belépve a pozbai templomba már a szószéki terítő szembe-síti, és inti a szolgálattevőket, melynek hímzése hirdeti: „Az Igének megtartói legyetek...“ A sok szép élő virág az otthonos érzés mellett pedig arról tanúskodik, hogy az élő Úr házában az életet hirdetik!

Dukon András, helyi lelkész, igei köszöntővel, Péld 4,20-27 alapján üdvözölte a jelenlevőket, mely szerint „Fiam, figyelj szavaimra, hajtsd füledet mondásaimra! Ne tévedsz szemed elől, őrizd meg azokat szíved mélyén, mert életet adnak azoknak, akik megtalálják, és gyógyulást egész testüknek. Minden féltve őrzött

dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet! Tartsd távol szádtól a csalárdságot, és távolítsd el ajkadról a hamisságot! Szemed előre tekintsen, és egyenesen magad elé nézz! Ügyelj, hogy merre tart a lábad, akkor minden utad biztos lesz. Ne térj le se jobbra, se balra, tartsd távol lábadat a rossztól!”

Oros Zoltán, barsi egyházmegyei gondnok nyitóbeszédében Jézus búcsúszavait hangsúlyozta: „Nekem adott minden hatalom a mennyben és a földön. Menjetek tehát, és tegyetek tanítvánnyá minden népet. Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében, és tanítsátok meg őket arra, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek! És íme, én veletek vagyok minden nap a világ végéig!” (Mt 28, 18-20) Kiemelte, tudatosítani kell, minden Isten akarata szerint történik, Isten nem veszítette el az irányítást! Kötelességünk és feladatunk, hogy hirdessük az evangéliumot, s ez többek közt az igei alapra épített hiteles élettel lehetséges!

Porubán Ferenc, a SZRKE főgondnoka Ef 4,11-12 alapján köszöntötte az egybegyűlteket. Előadásában kitért a presbiter bibliai meghatározására, majd elmondta, ki lehet presbiter egyházjog szerint, s végül gyakorlati szempontból ismertette, hogy mi a presbiter ismervé!

A presbiter tanító, lelkipázkodó, igehirdető, szervező, rendszeres úrvacsorázó, a lelkipásztor segítője, aki a szükséges háttérrel biztosítja és aki hűségesen teljesíti kötelességét! Nyomatékosította, a presbiter legfőbb ismérve, hogy hitben előjáró, aki gyakran jár templomba. A presbiter az Ige emberének kell, hogy legyen, ami azt jelenti, hogy rendszeres igeolvasó, rendszeres igehallgató, rendezett családi életet él, ugyanis ez pecsétje a hitbeli életnek.

Ismertette, Csiha Kálmán öt kategóriába rangsorolta a presbitereket. Vannak, akik sem gyűlésre, sem templomba nem járnak. Vannak ún. adminisztratív presbiterok, akik a gyűléseken ott vannak, a döntésekben részt vesznek, de nem járnak templomba. A templomos presbiter az, aki az Isten házába és a gyűlésekre is eljár. Dolgozó presbiterok azok, akik önkéntes munkával segítik egyházuk közösségüket. A teljes értékű presbiter jól képzett, és segíti a lelkipásztort a szervezésben. Kiemelte, hogy az ún. fogyasztói gyülekezet eljár templomba, lelkiileg jóllakva hazatér, de ezáltal még nem növekszik a közösség. Tudatosítani kell, hogy a presbiteri feladatmunkával, feladatokkal jár! A példamutató presbiter vonzza a többieket. Ún. anyalkerekre van annak a gyülekezetnek, ahol aktívak és örömhírmondók a presbiterok. Egy példával is illusztrálta ezt, mely szerint csak abból a korszakból lehet önteni, amelyikben van víz. És aki önt belőlünk, az nem fog szomjazni. Pál apostol szavait idézve: „Ébredj, aki alszol, támadj fel a halálból, és Krisztus rád ragyog.” (Ef 5,14b)

Végül hangsúlyozta, hogy a presbiternek alázkodósnak kell lennie, hiszen nem mindig az ő döntése ér rá, ami azt jelenti, hogy tudnia kell elfogadnia mások döntését! Befejezésül pedig elhangzott, hogy a presbiter az egyház dolgait előbbre helyezi a saját dolgainál!

A teljesség igénye nélkül **Csonthó Csaba**, a SZRKE magyar presbiter szövetség elnöke hozzászólásában elmondta, a presbiterium a segítő társa, lelki társa kell, hogy legyen a lelkipásztornak, nem pedig az ellensége, nem az ellenzéke. Minden ember joga és kötelessége a Szentírás tanulmányozása. Az egyházban elvégző minden munka Isten dicsőségét hirdesse.

Az egyházmegyei presbiteri konferencia második előadója **Somogyi Alfréd**, a Selye János Egyetem Református Teológiai Kar dékánja volt. Előadásának címe: Száz év Isten kegyelmében, avagy a felvidéki reformátusság XX. századi története.

Előadásában elmondta, hogy milyen következményei voltak egyházi viszonylatban is annak, hogy Trianon szétszakította Magyarországot. Kitért az első világháború, az őszirózsás forradalom, Csehszlovákia megalakulása alatti egyházi életre, miközben körvonalazta az esperesek, püspökök hozzáállását, valamint említette a mindenkori állam és az izmusok viszonyát az egyházhoz. Csak egyet s talán a legtanulságosabbat említve, Révész Kálmán püspök és Stunda István lelkész, politikus kapcsolatát illetően találóan megjegyezte: Van úgy, hogy kigyót melengetünk a keblünkön. Kiemelte, hogy a losonci teológia megalakulása 1925-ben nagy segítséget nyújtott a lelkészhiány pótlására. 14 év leforgása alatt 110 lelkész bocsátott ki szolgálatra. Végül grafikon segítségével vázolta az elmúlt évek változását a keresztelek, konfirmáltak, házasságok kötők, a temetések, valamint a választók számát és a nyilván tartást, és a templomba járók számát illetően. Hangsúlyozta, szükség van a lelkészutánpótlásra, mert nagy a lelkészhiány. Felhozta azt is, hogy a templomokban most javarészt azok vannak, akik gyermekként úgymond kényszerből jártak Isten házába, s most hiányoznak a gyermekek, a fiatalok, mert minden más előbbre való mint a hittan- és katechéria...

Többek közt a köv. szoltársorssal zárta előadását: „Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk. Most, amikor halljátok szavát, ne keményítsétek meg szíveteket...” (95,7-8)

Dukon András, helyi lelkész, kéréssel fogalmazta meg mondanivalóját, mely szerint lelkesen és örömmel végezzük a szolgálatot, amit Isten dicsőségére kell, hogy tegyünk!

Révész Tibor, az egyházmegye esperese megköszönve az együttléteket, az Ige szavával kérte, hogy erősödjünk meg az Úrban és az Ő hatalmas erejében. (Ef 6,10)

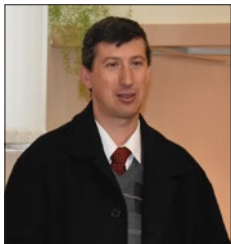
Az imádságot és az úri imát követően áldásban részesültek a jelenlevők, majd mindenkit szeretettel hívtak és vártak a szeretetvendégségre is.

A kultúrházban a jelenlevők 19 roll-upon keresztül megismerkedhettek a Szlovénországi és Kárpátaljai Egyetemes Református Egyház kialakulásának előzményeivel, az új egyházkezületek megalakulásának körülményeivel, az akkori egyházvezetők személyével és küzdelmeivel, a 100 éve összeült lévai zsinat munkájával és alkotótárgjaival. De betekintést nyervehettek a két világháború közötti oktatási rendszerünkbe, elemi iskoláinkba, külön kiemelve az 1925-ben indult Losonci Teológiai Szemináriumot, majd az 1935-ben Komáromban létrejött Református Tanítóképző Intézetet. A belmisszió keretében megismerkedhettek a kiskoszmályi, a beretkei, a marcelházi árvaházzal és a Timóteus Mozgalommal.

SDG az alkalomért! Isten Szentlelke mélyítse el mindnyájunkban a hallottakat, találjon befogadó szívre és lélekre egyaránt, hogy meg ne keményítsük szívünket, de legyünk nyitottak és épüljünk egymás hite által!

Mente Sándor Veronika
fotók: **Mente Róbert**

Hit és népművészet – Nagyanyáink öröksége

**2023. november 19-én komáromi járáshoz tartozó Eke-
len, a helybeli református gyülekezet templomában került
sor a Komáromi Református Egyházmegye nőszövetségi
csendesnapra. Tanító Péter csallóközarányosi lelkipásztor
igehirdetését követően Écsi Gyöngyi hetényi lelkipásztor
Hit és népművészet című előadása hangzott el.**

Az ekeli református templomban Szénási Szilárd, a Komáromi Református Egyházmegye esperese köszöntötte a gyülekezetek képviselőit és hálát adott az asszonyokért, az ő szolgálatukért valamint a nőszövetségért.

Az ünnepi szavak után a helybeli gyülekezet tagja, Nagy Gábor szavalta Tóth Árpád - Is-ten oltókése című versét.

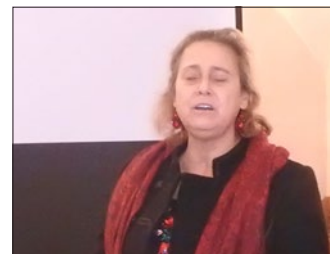

Ezt követően Tanító Péter a Jn 12,1 – 4 ígeszakasz alapján szólt az egybegyűltekhez. A lelkipásztor felhívta a figyelmet a betániai Mária és Márta szolgálatára, majd hangsúlyozta, hogy az ő házuk akkor nemcsak a kenet illatával, de a krisztusi fénnel is megtelt. Rajtuk keresztül pedig a mi arcunkra is ráhullik ez a fény. Majd párhuzamot vont Lázár feltámasztása és az egyház, illetve a nőszövetség működésének felélesztése között. Ezt követően felhívta a figyelmet a szószék terítőjére, amelyet az a Szabóné Kozár Éva – akkori-
ban ekeli – lelkipásztor készített, aki 1994-ben kifejtette Mikó Jenő püspöknek, mennyire fontos a nők szövetségének szervezett formája. Napjainkban is, mint valamikor régen, a nők, lányok, asszonyok szívüket, szeretetüket adják bele mindenbe, amihez hozzáfog-

nak – így azokba a kézimunkákba is, amelyeknek kiállítását a meghívókon is hirdették.

Az előadás technikai előkészülete alatt Écsi Gyöngyi az igehirdetés tartalmához kapcsolódó, Zobor vidékéről származó népének 3 versszakát, és egy délvidéki, szintén bibliai történetrészleteket tartalmazó éneket adott elő. Majd elmagyarázta, hogy hajdanán ilyenformán elmélkedtek az emberek arról, amit a szószékről hallottak. Ezek a népelemek tulajdonképpen a Szentírásnak egyfajta lenyomatát, sűrítőményét képezték.

A Hit és népművészet című előadásból a hallgatóság megismerhette a népművészet a honfoglalástól a 20. századig tartó fejlődésének különböző szakaszait. Majd képekkel illusztrálva mutatta be a népművészet egyes ágazatait, me-

lyeket az alábbi csoportokra osztott fel: Házak, szakraális építészet; Házbelső-bútorok, használati tárgyak; Népviselet; Kézimunka: hímzés, varrás, szövés, fadaragás, stb.; Mozgáskultúra; Pásztorbot, pásztorviselet; Csont, szaru; Népzene, népdal; Népköltészet, rigmusok, mondókák; Népmese; Népi imák, népének, egyéni kegyesség és katolikus jámborság; Templomépítés, mennyezetkazetták; Templomi „úri” hímzés.

Az előadás után Tanító Péter mondott köszönetet a tartalmas előadásért, méltatva a mindenkor alkotók keze munkáját. Majd az érdeklődők megtekinthették az imateremben rögtönzött kézimunkakiállítást, melyen – Czingel István kézügyességét dicsérő – fadaragványok, domborművek is helyet kaptak.

Fritz Beke Éva

Harmadik alkalommal osztották ki a Pogány Erzsébet-díjat

A Szövetség a Közös Célokért (SZAKC) társulás november 16-án a rimaszombati Kastélypanzióban rendezte meg a néhai igazgatójáról elnevezett díj ünnepi átadását. A Pogány Erzsébet-díj harmadik évfolyamának posztumusz díjazottja Laczkó Lajos, míg díjazottja Győri Margit lett.

A díj átadásának Erzsébet-napra való időzítése tudatos döntése volt az alapítóknak. A társulás kötelességének tekinti Pogány Erzsébet emlékének ápolását, őrzését. A Pogány Erzsébet-díj adományozásával a Szövetség a Közös Célokért társulás igyekszik másokat is arra ösztönözni, hogy a magyar közösség fáradhatatlan, felelősségteljes, szorgos segítői legyenek. A díjat a héttagú kuratórium olyan személynek adományozza, aki legalább tíz éve részt vesz a civil életben, aki a közösségépítésben és szervezésben példamutató, fáradhatatlan tevékenységet folytat vagy folytatott, és munkássága a Felvidékhez kapcsolódik. A Pogány Erzsébet emlékére alapított díj emléklapoktjút Kutak Adrienn keramikusművész készítette, jelmondata: „Együtt a közösségünkért”.

A posztumusz díjazott

A Rimaszombatban megrendezett eseményen a 2023-as posztumusz-díjat Laczkó Lajosnak, a Rákóczi-kultuszt ápoló tevékenységéért és a fejedelem szülőházának megmentéséért tett fáradozásainak elismeréséül ítéltek oda. A posztumusz díjazot-

at Bárdos Gyula, a Csemadok országos elnöke, volt munkatársa és barátja méltatta. „A 2020-ban, 68 évesen elhunyt Laczkó Lajos neve egyet jelentett a borsi Rákóczi-kastéllyal és a felvidéki magyarság ügyével” – hangzott el. Rákóczi szellemének hűség- és őrzője kérlelhetetlen nemzethűségéről, a magyar nép és más nemzetek határok nélküli békés együttélésében való rendíthetetlen hitéről, a szülőföldön teljes jogú állampolgárként való megmaradás melletti kiállásáról, megfélemlíthetlenségéről tett tanúbizonyságot életében, amely példaként szolgál minden magyar számára. Sokéves fáradhatatlan munkájának és aktív közbenjárásának köszönhető, hogy a fejedelem szülőháza nem pusztult el és 2018-ban a két államfő, Áder János és Ivan Gašparovič megegyezése alapján megkezdődött a kastély teljes helyreállítása. A felújítás 8,5 millió euróba került, az összeg csaknem teljes egészét a magyar állam állta. A 2021-ben rendezett ünnepélyes átadást Laczkó Lajos már nem élhette meg. Laczkó Lajos legfőbb célja a magyar kulturális örökség fenntartása és átörökítése volt a következő generációk számára, és a II. Rákóczi Ferenc Polgári Társulás elnökeként 2011-től haláláig vezette a rábízott közösség kulturális programjait, közművelődési és hagyományörző eseményeit. „Lelkiismeretes, önfeláldozó és segítőkész magatartásával méltán vívta ki környezete elismerését. Életével és közösségével hozzájárult, hogy II. Rákóczi Ferenc szülőhelye, Borsi Európa közkincsévé – néhai Hajdú Jenő, a társulás első elnökének a szavaival élve – magyar Betlehemmé váljon” – fogalmazott Bárdos Gyula.

A posztumusz díjat Szegedy Mária, a II. Rákóczi Ferenc Polgári Társulás alapító tagja vette át Fekete Irén kuratóriumi elnöktől, Gubik Lászlótól, a SZAKC elnökétől és özvegy Pogány Tibortól.

A Pogány Erzsébet-díj idei díjazottja

A Pogány Erzsébet-díj harmadik évfolyamának díjazottja Győri Margit lett. A dunaszerdahelyi székhelyű FEMIT (Felvidéki Magyar Ifjúságért Társulás) alapító elnöke a csallóközi és mátyusföldi fiatalok, hátrányos helyzetű családok közel két évtizede töretlen megsegítéséért, támogatásáért vehette át az elismerést, melyet a mai napig lelkesedéssel, kitartással végez. Hídeghéthy Andrea, a Szövetség a Közös Célokért ügyvezető igazgatója méltatásában elmondta, Győri Margit az életét tette fel a fiatalokkal való foglalkozásra. Mint mondta, Győri Margit és társai a társulás 2006-os indulásakor sokszínű programokat vállaltak fel, sokszor hiánypótló jelleggel. „Csallóköz- és Mátyusföld-szerte számos iskolát és szervezetet szólítottak meg programjaikkal. A társulás számára már a kezdetekkor világos volt: tenni valami igazán jót és hasznosat a közösségért. Így rögtön az első években nyilvános, jótékonyági gyűjtéseket szervezett beteg gyermekek részére” – mondta.

Győri Margitot méltatva hangsúlyozta, egy tevékeny és határozott vezetőről van szó, egy cserkészről, aki szívén viseli a

vele kapcsolatba kerülők sorsát. „Munkájával, tevékenységével és hivatásával egyaránt segíti az embereket” – húzta alá. Hangsúlyozta, a FEMIT következetesen támogatja a magyar és más kisebbség gyermekeit és ifjúságát, segíti a társadalmi életben való eligazodásukat, támogatja az egészségügyi szempontból hátrányos helyzetű személyeket a kommunikációs és szociális akadályok leküzdésében, előmozdítva beilleszkedésüket a társadalomba. A FEMIT számos rendezvénye közül kiemelte, hogy minden évben nagy sikerrel szerveznek táborokat különböző helyszíneken a felvidéki fiataloknak, korcsoportok szerint. „Tapasztalatom, hogy mind a gyerekek, mind a serdülők hálás és szerető szívvel fordulnak felé a törődésért, a figyelemért, a komoly, néha talán sorsfordító beszélgetésekért” – fogalmazott méltatásában.

A díjazott Fekete Iréntől, Gubik Lászlótól és Pogány Tibortól személyesen vette át a Pogány Erzsébet-díjat, melynek adományozásával a Szövetség a Közös Célokért társulás igyekszik másokat is arra ösztönözni, hogy a magyar közösség fáradhatatlan, felelősségteljes, szorgos segítői legyenek. A díj szimbolizálja és elismeri azt a személyt, illetve személyeket, akik önzetlenül, szorgalmas munkával gazdagítják, építik közösségüket.

Az ünnepi eseményen fellépett Agócs Sándor tárogatóművész, valamint a rimaszombati Tompa Mihály Alapiskola és a Művészeti Alapiskola diákjai és tanárai.

(SZE/Felvidék.ma)

Történelmi visszailleszkedés a magyar reformátusságba

Minden magyar református gyülekezet, míg tisztán hirdetik az Igét és komolyan megtartják Isten országa rendjét, hivatali állomása Isten országának – mondta Békássy N. Albert, a Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat világi elnöke, akivel azzal kapcsolatban beszélgettünk, hogy a szervezet nyáron tagja lett a Magyar Református Egyház Közös Zsinatának.

A Magyar Református Egyház Közös Zsinata nyáron döntött a Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat (NyEMRLS) tagságának elfogadásáról. Hogyan értékeli ezt a döntést? Megérkezés vagy visszatérés?

Egyik sem. Nem egyfajta egyesülésről beszélünk, hanem történelmi visszailleszkedésről a magyar tömbreformátusságba, amin a nyolcvanas évek óta folyamatosan dolgoztunk. Emlékeztünk Ravasz László püspök nyílt parancsára, aki majd nyolc évtizede, a II. világháború végén kiküldte a nyugatra menekülőkkel az Egyetemes Konvent titkárát, V. Nagy Sándor lelkipásztort és munkatársait, hogy Európa-szerte úttörőként gondoskodjanak róla, hogy anyanyelvünkön tisztelhesük az Urat, és utódaink is anyanyelvünkön ismerhessék meg Krisztus egyházát. A kiközösítésünket eredményező 1957-es önállóságunk kényszerű folyamat volt az '56-os forradalom megtorlásai után. A mai keserű valóság pedig a fogyatkozó egyházi szolgálattevők megoldatlan utánpótlása, tetézve a befogadó egyházi és világi közösségek megszűnt erkölcsi és anyagi

tisztességet szerzünk annak az egyetemes és szellemi hazának, amelyet egységes lelki közösségként magyarságunk képvisel. Ezzel frissen tartva a Kárpát-medencei magyar reformátusság missziói felelősségét a nagy kiterjedésű nyugat-európai szórványban élő testvérek felkarolására.

Miért csak most sikerült a csatlakozás?

Isten malmai lassan örölnék, mondja a közmondás. Nem egyházi össz nemzetmentésről van szó, hanem a szórványban élők önazonosságának jogos szükségéről. A majd félévszázados útkeresési gubancban nem adtunk hangot csalódásunknak, inkább reménységünket hangoztattuk. Csákváron 2017. július 17-én határozat született a hollandiai székhely hazatelepítéséről az egyre súlyosbodó lelkészhiány kezeléséről. A célunk egy budapesti iroda létesítése, majd az egykori alapító egyházba való visszaépülés volt, de az egyházi egyesületként való polgári bejegyzésünk ügyintézése során nem kaptunk engedélyt a református név használatára. 2022-ben még egy polgári jogi bejegyeztetési kört futottunk a református jelző elhagyásával, ám ezúttal a zászlós bárány jelvényként való használatában nem sikerült megegyeznünk a Magyarországi Református Egyházzal. A Generális Konvent végül 2022. június 16-i keltezéssel jelezte felénk, hogy a Közös Zsinat nyitott a tagságunk tárgyalására, amelyre a kérvényt 2017-ben nyújtottuk be.

A reformátusokat tagjai közt tudó két nagy nyugat-európai szervezet között voltak viták, nézetkülönbségek korábban. A közös zsinati tagság segíthet ezeket elsimítani?

Nyugat-Európában csak mi szereplünk polgári nyilvántartásban a törvény meghatározása szerinti „hitelvi azonosság” alapuló polgári és egyházi református szervezetenként és szerepeltetjük nevünkben a református szót, míg a

Nyugat-Európai Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetsége nevében is a protestáns szót viseli. Ez természetesen nem maradandó ütközőpont, áthidalása mindkét fél érdeke. A párbeszéd kezdeményezésének szándékával vezetőségünk 2017-ben részt is vett a szövetség balatonszárszói közgyűlésén, ahol közösen megfogalmaztuk, hogy szándékunkban áll a másfél évtizede fennálló elkülönülés megszüntetése, és szándéknyilatkozatot tettünk egy közeledési folyamat elindítására. Az ígéretes kezdeményezést sajnos nem követték további lépések. A Magyarországi Református Egyházban való tagság új távlatokat nyithat a párbeszéd és a változatlan célirányos szolgálat megvalósításában. Ráadásul magyar lelki közösséget nem építhetünk a Kárpát-medencei egyházak egyetértése és külmisziós felelősségvállalása nélkül.

Nemrég tartották idei hittudományi tanácskozásukat Piliscsabán. Milyen témákat jártak körül, és milyen döntéseket hoztak?

Felidéztük Magyarország utóbbi száz évének a történelmét, megemlékeztünk a századforduló meghatározó személyiségeiről, valamint méltattuk Hegedűs Loránt, a Károli Gáspár Református Egyetemet alapító néhai püspök szolgálatát. Benne a Magyarországi Református Egyház Zsinatának egyedüli olyan lelkészi elnökét tiszteljük, aki eljött egy tanácskozásunkra 1992-ben, Sárospatakra. A lelkészképzéssel is foglalkoztunk, mert ez a nyugat-európai magyar reformátusok lelkigondozásának egyik fontos kérdése. Megemlékeztünk Tóth Miklósról, évtizedekig szolgáló titkárunkról, akit Teremtője egy esztendeje hívott magához. Tájékoztunk a háború sújtotta Kárpátalja sanyarú helyzetéről, ott szolgáló testvéreink életét és a béke ügyét imádságban hordozzuk. Sorra vettük nyugat-európai magyar gyülekezeteink helyzetét, megbeszéltük gondolatainkat, örömeiket és jövőbeli feladatainkat. Beszélgettünk a Nyugat-Európai Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetségével az esedékes párbeszédéről és az együttműködésről. Köszönetet mondtunk a Magyarországi Református Egyháznak azért, hogy támogatta Kárpát-medencei meghívottjaink vendégül látását.

Békássy N. Albert a Közös Zsinat nyári ülésén / Fotó: Hurta Hajnalka

támogatásával. Hogy kik vagyunk? Ernyőszervezet, Hollandiában polgárilag bejegyzett református alapítvány. A missziói egyház elvét alkalmazva, külön egyházként azt valljuk, hogy minden egyes gyülekezetünk földi konzulátusa a mennyei országnak. Minden magyar református gyülekezet, míg tisztán hirdetik az Igét és komolyan megtartják Isten országa rendjét, hivatali állomása Isten országának. Hálásak vagyunk a magyar haza utóbbi évtizedben nyújtott támogatásáért. Hisszük, hogy érdemes magyarként megmaradnunk a nagyvilág bármely pontján, ahol

Mik a terveik a közeljövőre, és hogyan látja szervezetüket pár évtized múlva?

Nincs látnoki képességem, csupán alázatos szolgálja vagyok időszűk és fogyó közösségünknek. Egyelőre homályba burkolózik egyházunk jövője, amely Nyugat-Európában kéz a kézben jár az egyetemes keresztyénség jövőjének

kérdésével. A témában nehéz megnyugtató választ kapni, de hitünk szerint megmarad a remény és a szeretet. E kérdés egyik különös vetülete a kettős, nemzeti és felekezeti kisebbségben élés. A folyamatos elvándorlás a Kárpát-medencéből Nyugat-Európába nem kisebbíti a szórványmagyarság gond-

ját, és külön felelősséget ró ránk, legalábbis a másod- és a harmadnemzedék megtartása szempontjából. De jó reménységgel vagyok a jövőt illetően, hisz építő jellegű kapcsolat alakult ki a világi és egyházi szervezetek között.

Ulicza Tamás/www.reformatus.hu

Emlékezz vissza....

XVII. rész

Svájci tartózkodásunk idején, az Egli-Salm házaspár mellett, a Herrenschanten és a Joost családdal néztük meg e csodálatos ország néhány nevezetességét. Bern, a Thuni-tó környéke és Sion. A csodálatosan rendezett városok, a példásan megművelt mezőgazdasági területek, mint a családi gazdaságok láttán apai nagyapám esete jutott eszembe. Az 1920-as években négy évet az USA-ban dolgozott, s a franciaországi Cherbourg kikötője felé utazva, Svájcot is útba ejtette. Amikor hazatért, elmesélte a látottakat, kiemelve, hogy Svájcban a gazdák szekérrel felhajtanak házuk padlására, s egyrészt ott tárolják a termést, másrészt ott állnak azok az eszközök, amelyeket télen nem használnak. Kortársai a faluban, enyhén szólva, nagyotmondónak tartották, s nem hittek neki. Ötven év múltán, fényképekkel igazolhattam, hogy nem nagyapám volt nagyotmondó, hanem kortársai voltak kishitűek.

Valis kantonba a Joost házaspárral kirándultunk, felkeresve Sion városában élő barátait. A gyönyörű fekvésű alpesi város két középkori vára és temploma nagyszerű látványosság volt számunkra, akik legtöbbször csak várromokat láthattunk. Vendéglátóink elmondták, hogy a két hegycsúcson álló vár egyike a város püspökének vára volt, a másik pedig a tartományúré. Bizony, elég gyakori volt közöttük az ellenségeskedés. Ezen a kiránduláson Joost úr, aki magas beosztású minisztériumi hivatalnok volt, feltette a kérdést: Nyugaton kívánunk maradni, vagy visszatérünk Csehszlovákiába?

Vendéglátóink elmondták, hogy a két hegycsúcson álló vár egyike a város püspökének vára volt, a másik pedig a tartományúré. Bizony, elég gyakori volt közöttük az ellenségeskedés. Ezen a kiránduláson Joost úr, aki magas beosztású minisztériumi hivatalnok volt, feltette a kérdést: Nyugaton kívánunk maradni, vagy visszatérünk Csehszlovákiába?

Ha nem akarunk visszatérni, akkor segít a hivatali eljárás mielőbbi lebonyolításában. Rövid megbeszélés után, mindketten a hazatérés mellett döntöttünk.

Egy napot Bernben töltöttünk, s a nyári melegben felkerestük a Aare folyó partján kialakított szabad strandot. Elképedve láttuk, hogy a fürdőző nők egy része nem visel bikini felsőt. Ezt ott személyi szabadságnak hívták, pedig csak erkölcsi szabadság, ami ott már akkor mindennapi dolog volt. Hogy hová jutottunk, azt mindenki tapasztalhatja!

A személyes találkozások, beszélgetések és közös vacsorák alkalmával megismerhettük a helyi specialitásokat is. Egyik vacsoránk alkalmával a Herrenschanten családnál „fondue” (fondü) került az asztalra, ami ugye olvasztott fűszerezett sajt. Speciális villára tűzött kenyérdarabokat kell a folyékony sajtba mártani, s ügyesen kivenni. Amíg a sajt megfelelő hőfokon van, ez nem gond, de ha veszít folyékonyságából, akkor a kenyérdarab bennmarad a meleg sajtban. A tapasztalatlan keleti vendégek lassan szigonnyal halászó bálnavadászokhoz hasonlítottak, akik villájukkal vadászva próbálják kiszedni a sajtban rekedt kenyérdarabokat. Ez elég humorosra sikerült, amit szertartásos vendéglátóink kissé értetlenkedve néztek. Végül az idős Schauri néni vendégeiként sokféle sonkát,

sajtot – igazi keleti ételeket – láttunk magunk előtt az asztalon, s fogyasztottunk is bőséggel. Szükség is volt rá, mert a következő napon folytattunk utunkat Olaszország, nevezetesen Milánó felé.

CsL

- Folytatás következik -

Sion városa és két vára

Bernben az Aare folyó partján

A Kárpát-medence reformátussága

Elhunyt Katkó László

A nagydobronyi Irgalmas Samaritánus Református Gyermekotthon egykori igazgatója 73 évesen, november 22-én halt meg – tudatta családja. A Dizseri-díjas intézményvezető legfőbb feladatának az otthonban élő gyermekek nevelését, ellátását tartotta. Úgy vallotta, hogy a kárpátaljai intézmény létrejött volt az igazi feladat, amire Isten elhívta.

Katkó László 1950-ben született református magyar paraszti családba, az Ungvár melletti Szürtén. A kötelező sorakatonai szolgálat letöltése után az Ungvári Állami Egyetem mérnöki karán tanult tovább. Az egyetemen egy időben kezdett dolgozni az Ungvári Vegyi Gyárban, ahol összesen huszonöt évet töltött.

1977-ben kötött házasságot, és két fiúgyermek született. Korán megértette és tudta, hogy Isten ügyének szolgálatát kell végeznie a család és a munka mellett, mert „aki a feladatot adja, az ad hozzá hitet és erőt is”. Az első ilyen feladat az volt, amikor 1982-től a Szürtei Református Egyházközség presbiteré lett, később a gyülekezet gondnokává választották.

1989-től 1991-ig a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség szürtei alapszervezetének elnöke volt, majd az Ungi Református Egyház megye főgondnokává is megválasztották, és részt vett a Kárpátaljai Református Egyház zsinatának munkájában.

1993-ban nyílt meg az első református líceum Nagyberegen, amelynek az ügyintézésével bízták meg. Még ebben az évben kezdődött el az Irgalmas Samaritánus Református Gyermekotthon építése, amiben mint az építési bizottság tagja vett részt. Katkó László 1995-től volt az Irgalmas Samaritánus Református Gyermekotthon igazgatója, amely rászoruló, árva és sérült gyermekeknek, leányoknak ad otthont. Ez volt az az igazi feladat, amire Isten elhívta. Mindazt a tudását és tapasztalatát kamatoztathatta, amit mérnökként vagy Isten szolgálaként, presbiterként szerzett.

2009-ben a Magyar Köztársaság

arany érdemkeresztével tüntették ki, 2014-ben Dizseri-díjat kapott, 2016-ban pedig Nagydobrony díszpolgárává avatták. 2017-ben az otthon nevében átvehette a Külhoni Magyarországi Díjat.

A kitüntetésekért azért az áldozatos munkáért kapta, amit Isten segédelmé-

vel a gyermekotthonon túl a magyarsáért tett. Legfőbb feladatának az otthonban élő gyermekek nevelését, ellátását tartotta. Céljának mondta, hogy jóra való magyar asszonyok váljanak a lányokból.

www.reformatus.hu

Már rendelhető!

A Szeretetnapló 2024-es kiadása és a Református Újság a 2024-es évre már rendelhető szerkesztőségünk címen:

076 74 Dražňov - Deregyő 216,

Tel.: 056/6395396,

e-mail:

ladislavcsoma@gmail.com.

A megrendeléseknek beérkezésük sorrendjében teszünk eleget.

Csoma László

BIBLIAOLVASÓ

v e z é r f o n a l

Január

1. H.	Jeremiás 38	János 4,1-10
2. K.	Jer 39	Jn 4,11-18
3. Sz.	Jer 40	Jn 4,19-26
4. Cs.	Jer 41	Jn 4,27-30
5. P.	Jer 42	Jn 4,31-38
6. Sz.	Jer 43	Jn 4,39-42
7. V.	Jer 44	Jn 4,43-45
8. H.	Jer 45	Jn 4,46-54
9. K.	Jer 46	Jn 5,1-9
10. Sz.	Jer 47	Jn 5,10-15
11. Cs.	Jer 48	Jn 5,16-18
12. P.	Jer 49	Jn 5,19-23
13. Sz.	Jer 50	Jn 5,24-30
14. V.	Jer 51,1-40	Jn 5,31-36
15. H.	Jer 51,41-64	Jn 5,37-47
16. K.	Jer 52	Jn 6,1-15
17. Sz.	Hóseás 1	Jn 6,16-21
18. Cs.	Hós 2	Jn 6,22-27
19. P.	Hós 3	Jn 6,28-34
20. Sz.	Hós 4	Jn 6,35-40
21. V.	Hós 5	Jn 6,41-51
22. H.	Hós 6	Jn 6,52-59
23. K.	Hós 7	Jn 6,60-65
24. Sz.	Hós 8	Jn 6,66-71
25. Cs.	Hós 9	Jn 7,1-13
26. P.	Hós 10	Jn 7,14-24
27. Sz.	Hós 11	Jn 7,25-30
28. V.	Hós 12	Jn 7,31-36
29. H.	Hós 13	Jn 7,37-39
30. K.	Hós 14	Jn 7,40-53
31. Sz.	Ámós 1	Jn 8,1-11

Július

1	H	Tihamér, Annamária
2	K	Ottó
3	Sz	Kornél, Soma
4	Cs	Ulrik
5	P	Emese, Sarolta,
6	Sz	Csaba
7	V	Apollónia, Ciriil
8	H	Ellák, Teréz
9	K	Lukrécia
10	Sz	Amália
11	Cs	Nóra, Lili
12	P	Izabella, Dalma
13	Sz	Jenő
14	V	Őrs, Stella
15	H	Henrik, Roland
16	K	Valter
17	Sz	Endre, Elek
18	Cs	Frigyes
19	P	Emilia
20	Sz	Illés
21	V	Dániel, Daniella
22	H	Magdolna
23	K	Lenke
24	Sz	Kinga, Kincső
25	Cs	Kristóf, Jakab
26	P	Anna, Anikó
27	Sz	Olga, Liliána
28	V	Szabolcs, Ince
29	H	Márta, Flóra
30	K	Judit, Xénia
31	Sz	Oszkár

Augusztus

1	Cs	Boglárka
2	P	Lehel
3	Sz	Hermína
4	V	Domonkos, Dominika
5	H	Krisztina
6	K	Berta, Bettina
7	Sz	Ibolya
8	Cs	László, Oszwald
9	P	Emőd
10	Sz	Lőrinc
11	V	Zsuzsanna, Tiborc
12	H	Leticia, Klára
13	K	Ipoly
14	Sz	Marcell
15	Cs	Mária
16	P	Ábrahám
17	Sz	Jácint
18	V	Ilona
19	H	Huba
20	K	Magyar nemzeti ünnep
21	Sz	Sámuel
22	Cs	Menyhért
23	P	Bence
24	Sz	Bertalan
25	V	Lajos, Patrícia
26	H	Izsó
27	K	Gáspár, Gebhárd, Zoárd
28	Sz	Ágoston
29	Cs	Beatrix, Erna,
30	P	Rózsa
31	Sz	Erika

Szeptember

1	V	Egyed, Egon
2	H	Rebeka, Dorina
3	K	Hilda
4	Sz	Rozália
5	Cs	Viktor, Lőrinc
6	P	Zakariás
7	Sz	Regina
8	V	Mária, Adrienn
9	H	Ádám
10	K	Nikolett, Hunor
11	Sz	Teodóra
12	Cs	Mária, Guidó
13	P	Komél, Ludovika
14	Sz	Szeréna, Roxána
15	V	Enikő, Melitta
16	H	Edit
17	K	Zsófia, Hajnalka
18	Sz	Diana
19	Cs	Vilhelmina, Vilma
20	P	Friderika
21	Sz	Maté, Mirella
22	V	Móric
23	H	Tekla
24	K	Gellért, Mercédesz
25	Sz	Eufrozina, Kende,
26	Cs	Kleofás
27	P	Jusztina
28	Sz	Adalbert
29	V	Vencel
30	H	Mihály
31	H	Jeromos

Október

1	K	Malvin
2	Sz	Petra
3	Cs	Helga
4	P	Ferenc
5	Sz	Aurél
6	V	Brúnó, Renáta
7	H	Amália
8	K	Koppány, Eteleka
9	Sz	Dénes
10	Cs	Gedeon
11	P	Brigitta, Gitta
12	Sz	Miksa
13	V	Kálmán, Ede
14	H	Helén
15	K	Teréz
16	Sz	Gál
17	Cs	Hedvig
18	P	Lukács
19	Sz	Nándor
20	V	Vendel
21	H	Orsolya
22	K	Előd
23	Sz	Magyar nemzeti ünnep
24	Cs	Gyöngyi
25	P	Salamon
26	Sz	Blanka, Bianka
27	V	Dömötör
28	H	Simón, Szimonetta
29	K	Nárcisz
30	Sz	Alfonz
31	Cs	Reformáció ünnepe,
		Farkas

Trogir-Trau ahol IV. Béla menedéket talált a tatárok elől - Honvátország

November

1	P	Marianna
2	Sz	Achilles
3	V	Győző
4	H	Károly
5	K	Imre
6	Sz	Lénárd
7	Cs	Razsó
8	P	Zsombor
9	Sz	Tivadar
10	V	Réka
11	H	Márton
12	K	Jónás, Renátó
13	Sz	Szivia
14	Cs	Aliz, Klementina
15	P	Albert, Lipót
16	Sz	Ödön
17	V	Hortenzia, Gergő
18	H	Jenő
19	K	Erzsébet
20	Sz	Jolán
21	Cs	Olivér
22	P	Cecília
23	Sz	Kelemen, Klementina
24	V	Emma
25	H	Katalin
26	K	Virág
27	Sz	Virgil
28	Cs	Stefánia
29	P	Taksony
30	Sz	András, Andor

December

1	V	Ela, Advent I.
2	H	Melinda, Aurélia, Vivien
3	K	Ferenc, Olivia
4	Sz	Borbála, Barbara
5	Cs	Vilma
6	P	Miklós
7	Sz	Anbrus
8	V	Mária, Advent II.
9	H	Natália
10	K	Judit
11	Sz	Árpád
12	Cs	Gabriella
13	P	Luca, Otília
14	Sz	Szilárdka
15	V	Valér, Advent III.
16	H	Eteleka, Aletta
17	K	Lázár, Olimpia
18	Sz	Augusta
19	Cs	Viola
20	P	Teofil
21	Sz	Tamás
22	V	Zénó, Advent IV.
23	H	Viktória
24	K	Ádám, Éva
25	Sz	Karácsony I., Eugénia
26	Cs	Karácsony II., István
27	P	János
28	Sz	Kamilla
29	V	Tamás, Tamara
30	H	Dávid
31	K	Szilveszter

Heródesek (!?)

- befejezés az előző számból -

3. Heródes Antipás negyedes fejedelem (uralkodott: Kr.e. 4 – Kr.u. 39.) – nevéhez köthető **Keresztelő János halálának elrendelése és Jézus pere** – Nagy Heródes örököse, bár apja nem őt szánta a trónra. Ám, miután árulás gyanújával kivégeztette két idősebb fiát, majd mérgezési szándék vádjával Antipáter nevű fiát, így végül a legfiatalabbikat, Antipást jelölte ki örökösül. Halálos ágyán azonban mégis Archelaust nevezte meg örököséneként, Antipás pedig megkapta a negyedes fejedelem tisztségét. Az apja területeinek negyedét örökölte (Galilea és Pérea). Nagy építkezéseket és felújításokat rendelt el különböző városokban, többek között ő az alapítója Tiberias városának, amely közel van Emmaushoz. Éppen az emmausi melegvizű forrásokban látta az épülő Tiberias vonzerejét, a gazdag nemesek számára. Azonban a hithű zsidók nem voltak hajlandók a odaköltözni, mivel a várost egy régi temetőre építették, ezért tisztátalannak számított. A várost végül külföldiekkel, szegényekkel, fel szabadított rabszolgákkal telepítette be, valamint az országba újonnan betelepülőket is Tiberiasba kényszerítette. Más alkalmakkor viszont odafigyelt a zsidó hagyományokra, amennyiben azok az ő terveivel egybeestek.

Ő volt az a Heródes, aki elvált nabateus (ókori Arábiában, ezer éven keresztül, virágzó királyságban élő nép) származású feleségétől (IV Aretasz király Fazélisz nevű lányától), és a saját sógornőjét, Heródiást vette feleségül. Az ő nevéhez köthető Keresztelő János megöletése.

Pilátus ehhez a Heródeshez küldte Jézust, az ellene folyó per részeként, aki épp Jeruzsálemben tartózkodott látogatóban. A Bibliában, amikor a farizeusok figyelmeztetik Jézust, hogy Antipás a halálát akarja, Jézus rókának nevezi, ezzel kifejezve véleményét Antipás ravasznak tartott terveiről (Lukács 13:32). Miután Galilea Antipás alá tartozott, ezért Pilátus hozzá küldi Jézust. Antipás először el van tőle ragadtatva, s reméli hogy valami csodát láthat Jézustól. Azonban Jézus csend-

ben marad, Antipás ezért kigúnyolja, és visszaküldi Pilátushoz. Lukács evangélista ehhez az eseményhez köti Pilátus és Antipás kapcsolatainak javulását (Lukács 23:12), korábbi ellenségeskedésük után. Így történhetett meg, hogy Poncius Pilátus hatáskörébe került Jézus keresztre feszítése, valamelyik Heródes helyett. Antipást filmekben kényes, nőies viselkedésű emberként – Heródiás befolyása alatt álló akarategyen uralkodóként - ábrázolják (pl. Passió, Jézus Krisztus Szupersztár stb), ám ez távol áll a valóságtól. Sokkal inkább volt egy hatástalan, hirtelen és rossz döntéseket hozó uralkodó, akit a dühös volt apósa sarokba szorított, ezért Antipás bármire képes volt, hogy mentse önmagát. Antipás végül száműzetésben halt meg, miután kihallgatta Caligula és saját unokaöccse, Agrippa beszélgetését, amely so-

Heródes Agrippa I. érméi,
i.sz. 37–44 (fém)

rán elhangzott az a veszélyes mondat, mely szerint alig várják már, hogy Tibériusz császár meghaljon, és Caligula kerüljön a trónra. Ehhez hozzájárultak Antipás tetemes tartozásai, szerencsétlen hadjáraitai és politikai döntései.

4. Heródes Fülöp negyedes fejedelem (uralkodott: Kr.e. 4 – Kr.u. 34.) – **Észak- és kelet Galilea uralkodója** – Ő örökölte észak- és kelet Galileát, főként a görögök és szírek fölött uralkodott, valamint újjáépíttette Cézarea Filippit. Egyes vélemények szerint, Heródiás lányát, Salomét vette feleségül (aki tulajdonképpen, az unokahúga volt), viszont kettejük között 39 év különbség volt, így sokkal valószínűbb, hogy saját, csupán öt évvel fiatalabb féléstestvére (szintén Salome volt a neve) volt a felesége. Azon kevesek közé tartozott, aki nem használta a Heródes ne-

vet, a történészek is Fülöp, a tetrarcha (negyedes fejedelem) néven ismerik.

5. I. Heródes Agrippa (uralkodott: Kr.u. 37-44) – **Férgek emésztették el** – Nagy Heródes unokája, aki Agrippa nagyanyját, anyját, majd apját és nagybátyját is, különböző (sokszor alaptalan) vádakkal, kivégeztette. Tibériusz császár udvarában nőtt fel, és jó viszonyt ápolt a császár családtagjaival. Ő Heródiás unokaöccse. Uralkodása rövid ideje alatt nagy befolyásra tett szert (és még több tartozást halmozott fel), és a nagyapját (Nagy Heródes) is túlszárnyalta területszerzésben. Caligula meggyilkolása után nagy szerepe volt Claudius császári posztra jutásában, valamint gyakran vállalt közvetítői szerepet (kettős állampolgársága révén) a zsidókat képviselve római jogászokkal szemben. Az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyvben találkozunk vele, ő záratta börtönbe Pétert (ApCsel 12:1-5). Róla jegyezték fel, hogy csillogó ezüstruhában állt ki az emberek elé, és nem adta meg Istennek a dicsőséget, ezért az Úr angyala „megveri” őt, és kínok között, belférgék okozta betegségben halt meg (ApCsel 12:20-23).

6. II. Heródes Agrippa (uralkodott: Kr.u. 50 – kb. Kr.u. 93 (Claudius, majd Néró császárok uralma alatt) – **Pál pere/kihallgatása Cézareában** Apjához, I. Heródes Agrippához hasonlóan, nagy terület felett uralkodott. Ő az, aki Festus jelenlétében, kihallgatta Pált Cézareában töltött fogsága során, Pál harmadik missziói útja után (ApCsel 25-26). Ő mondja ezt Pálnak: „Majdnem ráveszel engem, hogy keresztvénné legyek.” (ApCsel 26:28). Pál ezután egyenesen a császárhoz fellebbez, így nem került többé semmilyen kapcsolatba az utolsó ismert (nagyhatalmú) Heródessel. II. Heródes Agrippa a rómaiak oldalán harcolt a zsidó háborúban, miután Jeruzsálem polgárai elűzték őt, és többször is egyértelműen tudomására hozták, hogy nem kívánatos személy zsidó körökben. Gyerektelenül halt meg, így ő a Heródes-dinasztia utolsó uralkodója.

Györky Szilvia

Református Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás • Cím: Deregnő 216, 076 74 Deregnő, IČO/reg.szám: 31256732 • Nyilvántartási szám: EV 5612/18, ISSN: 2585-8491

Megjelenik havonta. Kereskedelmi forgalomba nem hozható. • **Terjeszti** a Deregnő-i Református Keresztyén Gyülekezet

Szerkesztőség: főszerkesztő: Csoma László, szerkesztők: Csoma Annamária, Györky Szilvia, Kraus Viktor, kárpát-medencei tudósítók: Fábián Tibor, Szenn Péter

Szerkesztőség címe: 076 74 Drahňov-Deregnő 216, Tel.: 056/63 953 96, Mobil: 0908 035 094, E-mail: ladislavcsoma@gmail.com vagy csomalaszlo@centrum.sk

Nyomda: Marián Györky - MS PRINT